

liggender anser for overordentlig ønskelig — vil ikke nødvendiggøre en forhøjelse af den i loven fastsatte dispositionsgrænse på en tredjedel af den samlede bevilling, men må betragtes som en nødvendig forudsætning for, at man kan nå op til denne grænse. En ændring af ordningen for ydelse af tilskud til udsmykningen af de ikke-statslige bygninger som den foreslåede vil automatisk føre til et forøget træk på fondets midler og nødvendiggøre, at den årlige rådighedssum sættes op.

Kunstfondets virksomhed har i de forløbne år i særlig grad været koncentreret om gennemførelsen og ydelsen af tilskud til større udsmykningsopgaver, som — i overensstemmelse med fondets hovedformål — er gennemført eller planlagt gennemført i forbindelse med opførelsen af nye statslige bygninger eller anlæg. Disse opgaver er oftest søgt løst gennem et snævert samarbejde mellem bygherre, arkitekt og den bildende kunstner, og i mange tilfælde har man ved udskrivelse af konkurrence for kunstnerne søgt at tilvejebringe den ideelle kunstneriske harmoni mellem bygningsværk og kunstværk.

Derimod har fondet kun i meget begrænset omfang anvendt midler til udsmykning af allerede opførte bygninger, og den i § 2, stk. 2, i kgl. anordning af 4. august 1956 indeholdte hjemmel til i særlige tilfælde at anvende midler til anskaffelse af malerier, tegninger, grafik og skulptur ved indkøb eller bestilling direkte hos kunstneren til udsmykning af såvel allerede opførte bygninger som nybygninger samt anlæg har kun i ganske få tilfælde været bragt i anvendelse. Man kan næppe se bort fra, at formuleringen af fondets virksomhedsområde i lovens § 1 naturligt leder tanken hen på udsmykningsarbejder i forbindelse med nyopførelse af bygninger og anlæg, som også må være fondets hovedopgave, og på baggrund heraf og henset til størrelsen af de til rådighed for fondet stillede midler forekommer det rimeligt, at fondets styrelse i de første år har været tilbageholdende med hensyn til bevillinger til udsmykning af bestående bygninger og indkøb af kunstværker, der ikke direkte er fremstillet med en bestemt udsmykningsopgave for øje.

Det må imidlertid sikkert erkendes, at der kan være et meget betydeligt behov for løsning af udsmykningsopgaver for så vidt angår allerede opførte statslige og andre bygninger af betydning for offentligheden eller videre kredse. Kunstmuseet har hidtil fra sine magasiner kunnet udlåne en del bildende kunst til offentlige kontorer, ambassader m. v., men udlånet har nået et sådant punkt, at det nu vil være til stor skade for den kunsthistoriske forskning, hvis samlingerne yderligere udtømmes.

Det må derfor være naturligt, at det ved en passende ændring i formuleringen af lovens § 1 præciseres, at Statens kunstfond også kan og bør påtage sig sådanne udsmykningsopgaver, og at der ved en passende forhøjelse af fondets årlige rådighedsbeløb tilvejebringes de hertil fornødne yderligere midler.

Under henvisning til det anførte og i overensstemmelse med den fra fondets styrelse til ministeriet for kulturelle anliggender afgivne indstilling, hvori det endvidere er fremhævet, at en vis forhøjelse af fondets rådighedssum allerede er begrundet i den siden 1956 stedfundne stigning på ca. 10 pct. i det almindelige prisniveau, stilles der herefter forslag om at Statens kunstfonds årlige rådighedssum forhøjes fra 700 000 kr. til 1,5 mill. kr., idet der til udsmykning af bestående bygninger og anlæg påregnes anvendt indtil 300 000 kr. af den samlede bevilling.

Til pkt. 2. Ifølge § 6 i kgl. anordning af 4. august om Eckersberg-Thorvaldsensfondet, jfr. bilag 2, uddeler fondets understøttelsesmidler normalt efter ansøgning én gang om året, og der har siden fondets oprettelse fundet seks uddelinger sted. Det har ret hurtigt stået fondets styrelse klart, at den årlige rådighedssum var for lav. De indkomne ansøgninger, der gennemsnitligt har udgjort ca. 165 pr. år, har vist, at et meget stort antal ansøgere havde behov for og efter de givne retningslinjer var kvalificerede til en understøttelse, og når det samtidig har været nødvendigt at tilstræbe, at de enkelte bevilgede understøttelser havde en sådan størrelse, at modtageren fik en virkelig økonomisk hjælp, er resultatet blevet, at mange kvalificerede har måttet afvises, og endda har de uddelte understøttelsesportioner i adskillige tilfælde været utilstrækkelige. Af de forannævnte ca. 165 ansøgninger om året har kun ca. 75 kunnet imødekommes, og da fondets hovedformål er at yde støtte til ældre kunstnere eller deres efterladte, har styrelsen på grund af knapheden på midler kun i meget ringe omfang været i stand til at tilgodese lovens subsidiære formål, at yde støtte til talentfulde unge kunstnere.

De indkomne ansøgninger har endvidere vist, at der findes adskillige bildende kunstnere uden for de af loven omfattede aldersgrupper, som sidder i overordentlig trangt kår, og som kunne have støtte behov. Det drejer sig ofte om betydelige kunstnere i deres bedste alder, som i perioder på grund af sygdom eller af andre årsager er hæmmet i deres kunstneriske produktion eller som af forskellige grunde kan have vanskeligt ved at afsætte deres kunst. Sådanne kunstnere er særlig vanskeligt stil-